

BAZAR

Hanna Velling

Välikausia

Hanna Velling

Välkäusia

BAZAR

Taiteen edistämiskeskus on tukenut työskentelyä.

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Romaanissa on mukana tarinalinjoja Me Naisissa ilmestyneistä jatkokertomuksista: ”Jotain sinistä ja jotain varastettua” (2018), ”Pentu tuli taloon” (2019) ja ”Minkin häntä” (2021).

Luvusta Ritva ja Pumpuli on ilmestynyt novelliversio ”Romeo” antologiassa ”Reitillä” (HD Kustannus 2017).

© Hanna Velling ja Bazar Kustannus 2022
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-491-0

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Omistettu heille, jotka uskaltavat jäädä.

*On yksi tarina, joka kertoo etsimisestä ja löytämisestä.
Rakkauden kaipuusta ja turvaan hakeutumisesta.
Pienistä ja suurista päätöksistä.
Vaiheista, joiden kesto tai merkitystä
emme voi etukäteen tietää.
Elämmekö kaikki sitä samaa tarinaa?*

Tarinoiden keskeiset henkilöt

ENSIMMÄINEN TARINA

Mirja

Mikon ex-vaimo, Lindan ja Miisan äiti. Peruskoulun opettaja.

Mikko

Mirjan ex-puoliso, Nannan, Lindan ja Miisan isä, Sirun avopuoliso, Topin isäpuoli. Töissä vakuutusyhtiössä.

Siru

Mikon avopuoliso, Nannan ja Topin äiti, Lindan ja Miisan äitipuoli. Perhevapaalla, ammatiltaan sisustussuunnittelija ja -toimittaja.

Miisa

Mirjan ja Mikon teini-ikäinen tytär. Asuu isänsä luona.

Linda

Mirjan ja Mikon ekaluokkalainen tytär. Asuu äitinsä luona.

Topi

Sirun poika. Asuu äitinsä luona.

Kaitsu

Mirjan Fuengirolassa asuva miesystävä.

TOINEN TARINA

Ritva

Helsinkiläinen villakoiran emäntä, Pauliina Bergin täti.

Pumpuli

Ritvan villakoira.

Nette

Porvoolainen koirakuiskaaja.

Jari

Neten puoliso. Toimittajana paikallislehdessä.

Pauliina

Neten ja Jarin häävieras.

Paukku

Neten ja Jarin häävieras.

KOLMAS TARINA

Bella

Parisuhdeväkivaltaa pakeneva ex-malli. Riinan kaksoissisko.

Tirsa

Sirun entinen ystävä, joka on tehnyt elämäntapamuutoksen.

Riina

Bellan Brysselissä asuva sisko.

NELJÄS TARINA

Pete

Suomalainen mies, joka asuu Ranskassa Le Touquetissa.
Pierren puoliso, Anitan, Philippen ja Claran naapuri.

Pierre

Varakas ranskalainen taidekuraattori. Peten puoliso.

Sylvia

Peten ja Pierren kissa.

Anita

Mirjan äiti, Philippen puoliso. Entinen matkaopas.

Philippe

Anitan puoliso. Ammatiltaan myyntimies.

Clara

Anitan, Philippen, Peten ja Pierren naapurissa asuva
pikkutyttö.

Malin

Ruotsalainen au pair, Claran hoitaja.

Edith

Löytökissa.

VIIDES TARINA

Pik

Thaimaalainen marjanpoimija, Aranin vaimo.

Isäntä

Marjatilallinen, joka pyörittää taukotupaa rekkakuskeille.

Alkuja ja lähtöjä

ENSIMMÄINEN TARINA

Kumina ja hyttynen

Motellin aamiaistarjoilu oli pettymys. Leikkeleessä oli epämääräisiä pilkkuja lihan merkiksi. Ne kuvottivat Mirjaa. Paahtoleipä oli valkoista höttöä, juustoina paikallista savujuustoa ja sulatejuustoa. Keltuaisiltaan ruskettuneisiin kananmuniin Mirja ei edes koskenut. Tuoremehu oli tiivisteestä ja kahvi seisonutta.

Mirja oli nukkunut huonosti, pelännyt motellin öisiä ääniä. Heidän lisäksi paikalla ei ollut kuin pari muuta pariskuntaa, sillä ei ollut matkustussesonki. Kukapa hullu tulisi Haapsaluun keskellä talvea. Mikosta idea oli ollut loistava. Ainahan sitä naurettiin, että mennään etelään, kun Viroon lähdettiin. Mutta nyt Haapsalussa vallitsi koleus. Hyinen merituuli kysyi, miksi nyt tulitte. Miksi ette saapuneet suloiseen suveemme? Silloin me hemmottelemme tutut ja vieraat, kestitsemme ja kylvetämme turistiksi uskollisiksi ystäviksemme.

Illalla he olivat vitsailleet paikan muistuttavan Psykon motellia. Unen ja valveen rajamailla se ei enää naurattanut Mirjaa. Mitä jos paikkaa pyöritti oikeasti joku Norman Batesin kaltainen sekopää, joka teurastaisi heidät ennen aamunkoittoa tai viimeistään suihkussa? Kun Mirja vihdoin

rauhottui ja yritti nukkua, vauva oli eri mieltä. Se potki ja pyöri kuin olisi päättänyt tulla ulos juuri sillä hetkellä, juuri sinä yönä. Vielä ei ollut aika. Mirja silitti vatsaansa ja töni kuorsaavaa Mikkoa kääntymään.

Mikko haki aamiaispöydästä lisää syötävää. Hän ei ollut turhan nirso, vaan piti puolensa, että sai tarpeeksi kinkkua leivälleen ennen kuin saksalaisturistit tulivat jaolle. Vaalea vehnäleipä oli loppu, joten Mikko nappasi korista tumman leivän.

– Äh, tämä olikin kuminaleipää, Mikko sanoi pettyneenä.

– Etkö säkään tykkää kuminasta? Mä luulin, että sä olet kaikkiruokainen, Mirja sanoi.

– Mä inhoan kuminaa.

– Sitten meillä on edes jotain yhteistä. Annetaanko lapsen nimeksi Kumina?

Mirja vannotti Mikolle, että heidän pitäisi mennä jo aamupäivän kuluessa kahvilaan, josta Mirjakin saisi jotain kelvollista ravintoa elämälle, jota kantoi sisällään. Hän itse tarvitsi kunnan kahvia välttääkseen päänsäryn, joka kolkutteli jo ohimolla.

He lähtivät kävelemään kohti Haapsalun keskustaa, vaikka ei sitä oikeastaan voinut kävelyksi kutsua. Mirja vaappui ja tukeutui Mikkoon jäätä muhkuraisilla kapeilla kujilla. Hänellä ei ollut varaa kaatua.

Kaupunki nukkui talviunta. Lähes kaikki oli kiinni. He kävivät monella ovella vain todetakseen, ettei paikka ollut auki. Kaupunginmuseoon he pääsivät. Ystävällinen opas kuljetti heidät kolmen näyttelyhuoneen läpi ja kertoi esi-
neistä äidinkielellään. He hymyilivät kiitoksensa, vaikka eivät ymmärtäneet kuin pari sanaa.

Onneksi myös Ilon Wiklandin museo oli auki. Mirja parkkeerasi itsensä katsomaan dokumenttia kuvittajan elämänvaiheista. Mikko ihmetteli, miksi Mirja itki. Se johtui koirasta. Ainakin enimmäkseen.

Mirjalla oli lapsena hetken oma koira. Se oli sekarotuinen ja käytökseltäänkin sekava, mutta Mirjasta täydellinen. Äiti oli ostanut sen ilmeisesti hyvittääkseen poissaoloaan, vaikka Mirja oli liian nuori huolehtimaan koirasta. Siitä ei tullut koskaan sisäsiistiä.

Yhtenä päivänä, kun Mirja tuli koulusta, talon rapussa tuoksui pulla. Oliko äiti kerrankin leiponut, tai pyytänyt kotiapulaista leipomaan? Mirja avasi oven toiveikkaana, mutta varovasti, ettei koira pääsisi livahtamaan rappuun. Eteisessä Mirja tajusi, että toive pullasta oli turhaa. Asunnossa tuoksui Tolu ja kuului äidin hyräily. Mirja kutsui koiraa. Se ei tullut. Äiti oli vienyt sen pois.

– Mutta tossa lastenkirjassahan Ruotsiin muuttavalla pikkutyöllä on koira mukana, Mikko sanoi.

– Joo, se laittoi tarinaan koiran lohduttaakseen itseään. Oikeasti Ilon joutui jättämään koiran Viroon.

– Aijaa. Mennään nyt vähän shoppailemaan, että sä piristyt. Kai täällä jotain kauppoja on auki.

Mirja meni alusvaatemyymälään ja passitti Mikon kiertämään korttelia, että saisi tutkia valikoimaa rauhassa. Myyjä, jonka nimikyltissä luki Aime, esitteli Mirjalle liivejä, jotka sopivat nyt, sekä imetysliivejä tulevaan elämään.

Pukukopissa Mirja muisti, millaista oli ostaa ensimmäiset rintaliivit. Hän oli tehnyt sen luokkaretkellä Mikkelissä. Sinne oli lähdetty Mannerheimia palvoneen historian-

opettajan johdolla. Kaupunki- ja museokierroksen jälkeen opettaja antoi ryhmälle tunnin verran vapaa-aikaa. Mirja ja Tiina pujahtivat vaivihkaa kivijalkakauppaan. Savolainen kaupantäti mittaili Mirjaa ja passitti sitten sovituskoppiin. Mirja hätkähti, kun nainen punki hetken päästä itsekkin koppiin. Hän halusi opastaa Mirjaa sovittamisessa.

– Ensin kuovitaan täältä sivuilta ja sitten hersytetään, nainen sanoi ja näytti käsiliikkein, miten vaiheet tuli suorittaa.

Mirja kätki ostokset reppuun, ettei kukaan Tiinan lisäksi saisi tietää. ”Kuovitaan ja hersytetään” oli heidän salainen vitsinsä.

– Voi Mirkku-kulta, miksi sä näin rumia rintsikoita olet ostanut? Tarvitsetko sä oikeesti jo liivit? Olisinhan mä voinut tuoda sulle vaikka Roomasta tai Pariisista jotain kauniimpia, pitsisiä, äiti sanoi, kun oli nähnyt Mirjan käsin pesemät liivit kuivumassa kylpyhuoneessa.

– Ne on myynyt mulle rautainen rintaliiviasiantuntija, Mirja sanoi ja paiskasi huoneensa oven kiinni.

Nyt Mirjan rautainen rintaliiviasiantuntija oli Aime. Mirja maksoi ostoksensa ja maisteli vielä kaunista nimeä. Aitäh Aime.

He lepäsivät hetken motellissa. Mirja oli paremmalla tuulella. Siinä vaiheessa raskautta seksikin taas sujui. He olivat molemmat siitä iloisia. Eihän tiennyt mitä kaikkea oli vielä edessä, kun synnytys repisi paikat ja vauva veisi unet.

Toisistaan täyttyneinä he lähtivät jälleen jäisille kaduille etsimään ruokapaikkaa. Jää oli tiukassa, ei suolaa tai hiekkaa turvaamassa Mirjan vaappuvaa käyntiä ja vauva-

vatsaa. Se ei ollut mustaa jättä, kuten lapsuuden tietois-
kussa, jossa karmea hahmo lakaisi tiet liukkaiksi. Tämä jää
oli kirkasta ja tappavaa. Mirja kirosi, että oli jättänyt talvi-
kenkiin kiinnitettävät piikkipohjaiset soljet kotiin.

He tilasivat täytetyt leivät, Mikolle olutta ja Mirjalle
minttuteetä.

– Älä helvetissä vaan sano, että tässäkin on kuminaa,
Mikko sadatteli.

– Kuule, jos me ei anneta meidän lapsen nimeksi Ku-
mina, niin mulla olisi uusi ehdotus.

– No mikä?

– Aime.

– Eikö se nyt ole vähän liian erikoinen?

– Eikä ole. Ja ei sen tarvitse olla ensimmäinen nimi.
Miisa Aime Anniina kuulostaa hyvältä, Mirja sanoi ja
tilasi vielä marjapiirakkaa jälkiruoaksi.

*

Neljättoista vuotta myöhemmin Helsingissä

Kaikki näytti nyt Mirjalta. Mikon mukana oli lähtenyt
pois vähän, kierrätykseen enemmän. Nyt Mirjalla oli se
koti, jonka hän oli aina halunnut. Sen miehitys, kirjai-
mellisesti, ei vain vastannut haavekuvaa. Kodista puuttui
mies. Se teki tilasta liian tyhjän. Hän oli pohjimmiltaan
parisuhdeihminen, vaikka miten oli yrittänyt olla itsekseen
Mikon lähdettyä. Olihan ero vielä tuore, vain reilun vuo-
den kestänyt, mutta sinä aikana Mikko oli ollut vauhdikas
ja saattanut lapsenkin maailmaan. Eihän se tietysti Mikol-
ta paljon vaatinut. Siinä sivussa, omalla tahollaan, Mirja oli

vain yrittänyt selvitä. Hän oli keskittynyt siivoamiseen, leivontablogiinsa, Lindaan ja Miisaan. Hengittämiseen. Sen lisäksi Mirja oli pitänyt yllä virtuaalisesti sitä, mikä oli alkanut Espanjan lämmössä, hänen ensimmäisellä lomamatkallaan eron jälkeen. Oliko se jotain merkityksellistä? Kenties mahdollisuus päästää irti menneestä, ehkä uusi ja turvallinen ihmissuhde, sitä hän ei vielä tiennyt. Mutta sitä hän lähti tutkimaan. Hän lähti myös etsimään sitä Mirjaa, joka pärjäs omillaan. Sen reippaan tytön hän oli hukannut itseltään.

Mirjalla oli vaihtoehtona joko varastoida kodin irtain tavara ja pakata rahdin kuljetettavaksi vain tärkein, tai ottaa mukaan kaikki ja perustaa koti samoilla mööpeleillä uuteen osoitteeseen. Oli tietysti myös mahdollista luopua vanhasta ja aloittaa kaikki puhtaalta pöydältä. Uusi elämä, uudella kokoonpanolla, uuden pöydän ääressä. Hän oli valmiina seikkailuun. Valmiina ottamaan riskin ja rohkean askeleen. Miksei hän, jos kerran Mikkokin?

Pakkaaminen herätti Mirjassa silti ristiriitaisia tunteita. Se toi mieleen äidin, joka aina lähti.

Mirja oli päässyt äidin työmatkoille vain harvoin mukaan, joskus kuitenkin. Mieleenpainuvin oli Lissabonin-matka. Silloin oli hiihtoloma koulusta, mutta äidillä oli töitä.

Mirja oli valmistautunut matkaan huolellisesti, jotta matkaopasäiti voisi olla tyttärestään ylpeä. Hän lainasi kirjastosta kirjan, jossa kerrottiin Feira da Ladran markkinoista, Chicken Piri Piri -annoksesta, Bairro Alton ravintoloista ja raitiovaunurekkestä Belémiin. Tärkeimmän tiedon kertoi äiti. Hän varoitti etukäteen Mirjaa kaupungin kurjasta puolesta, sen lukuisista kerjäläisistä. Rossion aukiolla

päivysti mies, jonka kasvoja peitti suunnaton kasvain. Äiti vakuutti Mirjalle, ettei elefanttimieheksi kutsuttu kerjäläinen ollut ilkeä, mutta sai rujan ulkonäkönsä takia vastaan-tulijan säpsähtämään. Ehkä äiti yritti säästää tytärtään tiedolla kerjäläisestä, mutta se toimi päinvastoin. Mirja kulki äidin opastaman turistiletkan perässä ja pelkäsi elefanttimiestä.

Puolivälissä viikkoa Mirja lopulta näki miehen, joka seiso i Café Nicolan edessä ja odotti kolikoita tyhjäan säilyketölkkiin. Heidän seurueensa oli juuri syönyt turska-lounaan maineikkaassa kahvilassa. Mirjaa kuvotti. Hän kaivoi anorakin taskusta markan kolikon ja pudotti sen tölkin pohjalle. Hän ei uskaltanut katsoa miestä ja rukoili, ettei näkisi tätä enää. Kierroksen jälkeen äiti huomautti Mirjalle, ettei kerjäläisille kannattaisi antaa rahaa. Jos antoi lantin yhdelle, pian kintereillä oli kymmenen lisää. Niin hän neuvoi matkatoimiston asiakkaitakin. Taas Mirja oli tuottanut äidille pettymyksen, vaikka oli halunnut esiintyä itsevarmana maailmankansalaisena, joka osasi toimia metropoleissa kuin kotonaan. Tyttärenä, joka ei pelännyt edes elefanttimiestä.

Matkan viimeisenä iltana fado-ravintolassa Mirja istui hiljaa ja katsoi äitinsä eleitä. Fado-laulajan rinnalla myös äiti oli tähti, joka esiintyi turisteille, pyyhki teatraalisesti liikutuksen kyneleitä ja kävi aplodien jälkeen vaihtamassa poskisuudelmat laulajan kanssa. Äiti ei näyttänyt edes muistavan, että Mirja oli mukana matkalla.

Nyt Mirja ei halunnut takertua vanhaan. Hän päätti, että luopuisi suurimmasta osasta huonekaluja ja astioita. Hän vuokraisi vain pienen varaston, jonne voisi jättää jotain

sellaista, mitä tytöt ehkä hiukan vanhempina haluaisivat ottaa käyttöön tai vaalia muistoinaan. Varastoon menisi isoäidin vanha piironki, Mirjan ja Mikon hääalbumi, tyttöjen vauvamekkoja ja Mirjan muumimukikokoelma.

Mirja oli tarjonnut opettajanhuoneessa kunnan kakkukahvit. Vararehtori oli pitänyt pienen puheen ja ojentanut Mirjalle kaulakorun, jossa roikkui hopeinen avain.

– Koulun kulkuluvan joudun tietysti ottamaan sinulta nyt pois. Mutta olkoon tämä avainriipus symbolinen merkki, että koulumme on sinulle aina avoinna. Toivotamme lämpimästi onnea uuteen asuinpaikkaan ja virkaan. Jos syystä tahi toisesta halajat takaisin, tervetuloa, mikäli meillä on paikka avoinna, vararehtori sanoi.

Koulunkäyntiavustaja Samuel jäi Mirjan seuraksi syömään kakkua, kun muut opettajat kiirehtivät tunneilleen.

– Sairaana hyvää struudelia taas kerran. Mä varmaan laihdun, kun sä nyt lähet menee, Samuel sanoi.

– Ehkä te saatte vielä paremman leipurin mun tilalle.

– Tuskin. Mut hienoa, että sä teet tommosen liikkeen, etkä jää tänne jumittamaan. Mäkin ajattelin pitää jossain vaiheessa väli vuoden ja lähteä kiertämään Aasiaa. Mites sun tytöt, onko ne innoissaan muutosta?

– Linda lähtee mukaan ja Miisa jää asumaan Mikon kanssa Suomeen.

– Aijaa.

Mirja näki Samuelista, ettei tämä tiennyt, mitä sanoa. Samuel oli ollut aina Mirjan liittolainen, melkein ystävä. He olivat yhdessä juonitelleet asiain omien päämääriensä mukaisesti, nauraneet vararehtorille selän takana ja kahvitelleet hyppy tunneilla Mirjan leipomusten ääressä. Samuel

oli tukenut Mirjaa, kun ero ja kaikki siihen liittyvä oli ollut rankinta. Nuori mies oli saanut Mirjan tuntemaan itsensä ihmiseksi.

– Miisa sai itse valita, missä asuu, ja Lindan muutosta sovimme yhdessä Mikon kanssa. Lomilla pääsee sitten suuntaan jos toiseenkin. Näin tämä on parasta, Mirja sanoi enemmän itselleen kuin Samuelille.

– Totta. Viet sä kaikki kamat mukana?

– En. Mä olen pistänyt paljon kiertoon ja jotain varastoon. Mutta vielä on tavaraa karsittavana. Tarvitsetko jotain, rikkaimuria, pyykkitelinettä tai astioita? Voisit tulla katsomaan.

– Kimppakämpässä selvi vähällä materiaalilla. Ja jos mä lähen sinne Aasiaan. Mut voinhan mä tulla.

*

Kesän lopussa Seutulassa

Mikko katsoi pientä tyttöään, jolla oli leppäkerttumatkalaukku. Vieraan silmiin tyttö näytti vain lapselta, joka lähti kesälomamatkalle. He olivat käyneet ostamassa laukun yhdessä Stockmannilta. Linda oli pohtinut pitkään haluaisiko laukun, jossa oli mehiläinen vai leppäkerttulaukun. Ryhmä Hau -laukkuja ei ollut valikoimassa. Tärkeintä oli, että matkalaukussa oli pyörät ja vetokahva, ja että sen sai ottaa lentokoneen matkustamoon.

Mirja vaati, että Mikko ja Miisa olivat saattamassa heitä Seutulassa.

– Lindan pitää tietää, että tämä on meidän yhteinen päätös, Mirja oli sanonut.

Se oli silkkaa teatteria. Muutto oli Mirjan päätös. Lindan lähtö Mirjan mukaan oli Mirjan päätös. Mutta vaihtoehtoja ei ollut. Teoriassa Mikko olisi tietysti voinut ryhtyä hankalaksi ja uhata oikeustoimilla, mutta se olisi ollut kamalaa kaikille.

Lastenvalvojalla Mikko oli suostunut siihen, että Mirja saa päättää tyttöjen asuinpaikasta ja kouluista. Ei hän ollut silloin ajatellut, että näinkin voisi käydä, että Mirja muuttaisi ulkomaille ja veisi toisen tytön mennessään.

Autossa Linda esitteli Miisalle, mitä kaikkea hän oli laukkuunsa pakannut. Siellä oli Frozen-nenäliinapaketti, Muumi-pastilleja, Tammen kultaisia kirjoja, puhallettava niskatyyny ja Ryhmä Hau -puuhakirja. Niillä selvisi Málagaan asti. Ruumaan meni kaksi isoa matkalaukkua. Suurin osa Mirjan pakkaamista tavaroista siirtyi uuteen kotimaahan rahtina. Mirja oli tosin sanonut, ettei muutto ollut välttämättä lopullinen. Hän oli saanut viran Fuengirolan Suomi-koulusta. Mikosta se kuulosti lopulliselta.

– Niitä ei ole tarjolla joka vuosi. Minulla on oikeus tehdä nyt omia päätöksiä, Mirja oli sanonut.

Ihan kuin Mirja olisi aiemmin elänyt Mikon vankina! Ainahan Mirja oli päättänyt kaikesta. He olivat noudattaneet Mirjan laatimia suunnitelmia, eläneet Mirjan unelmia. Suorittaneet elämää. Se oli yksi syy, miksi Mikko oli halunnut erota. Tässä he nyt sitten päättivät omia päätöksistään ja toteuttivat haaveitaan, kumpikin omilla tahoillaan.

Linda näytti pienemmältä kuin olikaan. Mikko ei tiennyt, johtuiko se matkalaukusta vai lentoaseman avarasta lähtöhallista, josta pääsi maailman ääriin. Siinä hetkessä Linda oli kuin Ilon Wiklandin satuhahmo, ihan kuin tyttö, joka muutti Virosta Ruotsiin koiransa kanssa.

Kun Mirja oli odottanut Miisaa viimeisillään, Mikko oli yllättänyt Mirjan matkalla satumaisen upeaan, talviseen Haapsaluun. Ilonin Ihmemaassa he olivat ihastelleet Astrid Lindgrenin kirjojen oivaltavaa kuvitusta. Mirja oli jaksanut syventyä kuvittajasta kertovaan dokumentti-elokuvaankin, mutta oli mennyt siitä ihan palasiksi. Mikko lohdutti itkevää vaimoan ja ihmetteli raskaushormonien voimaa. Mirja oli sopertanut jotain koirasta, joka oli oikeasti jäänyt Viroon, mutta jonka kuvittaja oli piirtänyt hahmolleen mukaan.

– Hyttynen, laita viestiä sitten, kun ootte perillä, Mikko sanoi ja suukotti Lindan poskea.

Mikko ja Miisa halusivat myös Mirjaa, Miisa vähän pitempään. He jäivät katsomaan, miten Linda käveli äitinsä rinnalla leppäkerttumatkalaukkuineen ja pehmokoirineen kohti turvatarkastusta. Silloin Mikko tajusi, mitä Mirja oli Haapsalussa itkenyt.

Mitä tapahtuisi, jos hän, aikuinen mies, lyyhistyisi lentoaseman lattialle? Sitä hän ei voinut tehdä Miisalle. Mikko käänsi selkensä turvatarkastusjonolle ja kietoi käsi-vartensa Miisan hartioiden ympärille. Hän tunsi, miten Miisa tärisi.

– Mennäänkö hampurilaisille? Mikko kysyi.

– Joo, mennään vaan, Miisa sanoi, vaikka vihasi kaikkia pikaravintolaketjuja.

Viihdyttävä episodiromaani inhimillisistä kohtaamisista elämän pyörteissä

Mikko ja Siru elävät uusperhearkea yhdessä yhteisten ja bonuslastensa kanssa. Mikon ex-puoliso Mirja ja heidän yhteinen tyttärensä ovat aloittaneet uuden elämän Espanjassa, mikä toisinaan kaihertaa Mikkoa. Omassa tarinassaan Ranskassa asuvat Pete, Pierre ja Anita suunnittelevat naapuruston yhteistä kissanhoitorinkiä, kun taas Porvoossa Jari ja Nette valmistelevat täydellisiä häitä. Asiat eivät aina kuitenkaan mene niin kuin on suunniteltu.

Kaikki on ihan hyvin, mutta jokainen heistä kaipaa jotakin, mikä rauhoittaisi levotonta mieltä ja antaisi varmuuden, että tehdyt ratkaisut ovat oikeita. Riittääkö tasainen arki vai pitäisikö elämän olla enemmän hurmosta ja läikähdyksiä sydämessä?

Välikausia on monikerroksinen ja lämminhenkinen romaani ihmisistä, jotka eivät tiedä, lähteäkö vai jäädä. He ovat vieraita toisilleen, mutta heidän elämänsä hipaisevat toisiaan satunnaisissa kohtaamisissa, joiden merkityksellisyys aukeaa pala palalta. Vastavoimana epäröiville ihmisille toimii keltasilmäinen Sylvia-kissa, joka kulkee omia polkujaan juuri sinne, missä elo tuntuu kiehtovimmalta.

9 789523 764910

ISBN 978-952-376-491-0

84.2

www.bazarkustannus.fi